

EPITAPHIA SENONENSIA

In subsequente ejusdem codicis pagina, vetere æque manu scribuntur episcoporum quinque Senonensium epitaphia; duoque insuper alia monachorum Senonensium, nempe Rainardi abbatis, et Ludovici olim comitis. Utrum hæc collegerit in hoc codice ipse Odorannus (qui ceteris cunctis fuit junior), an quilibet alius, incertum est. Vix autem dubito quin hæc epitaphia doctis Gallicanarum antiquitatum cultoribus explorata sint. Sed nihil interim vetat, quominus hic a me attaxantur. Mortuarios autem singulorum annos ex Annalibus Benedictinorum ascripsi.

EPITAPHIUM DOMNI EGILONIS ARCHIEPISCOPI.
(Obiit an. 870.)

Artus almiffui conduntur hic tumulati
Præsulis Egilis, quem capit aula poli.

EPITAPHIUM ANSEGISI ARCHIEPISCOPI (35).

Anseisus Senonum præsul hic clausus habetur.
Judicio Christi surget et ipse sui.

Galliarum primax (ita heic. cod.) papa Joanne le-
[vatus,

Egregiis meritis hoc fieri meruit.
Hic Karolum regem Romanis imperatorem
Constituit, Francis principibus placuit.
Gregorii papæ secum caput adtulit istuc.
Pacis amator, obit flebilis ipse piis.

EPITAPHIUM HELDEMANNI EPISCOPI (36). Obiit an. 958.)

Formosi cætus pastor, formosus et ipse,
Heldemanus in hoc ecce jacet tumulo.
Martyris egregii pridem monachus Dionysi,
Post urbis præsul exinius Senonum.
Solamen tribuit miseris felix sua vita,
Idcirco astrigero nunc fruitur solio.
Dedit augusti nomas. Ora, rogo, lector
Cælitus ut vivat cum Domino jugiter.

EPITAPHIUM ANSTASII EPISCOPI. (Obiit an. 977.)

Pastor ovile Dei servans Antasius olim,
Pneuma locat superis, et recubat cinis hic.
Exitit ipse pius, fortis pugnator, et almi
Colloquio verbi, fultus amore Dei.

(35) In codice hæc fit prisca adnotatio: *Anno ab incarnatione Domini DCCCLXXXIII obiit Ansegisus archiepiscopus, totius Gallie et Germanie papa secundus, feliciter VII kal. decemb.* Consentit de anno obitus Mabillonius in Annal. Bened. ad hunc annum.

(36) Hic et sequentes dicuntur revera in codice *episcopi non archiepiscopi.*

(37) Sevini episcopi calamitatem quamdam narrat

A Quidquid amat mundus, sprevit virtute benigna,
Daviticus vates adfuit ore pio.
Dum sexto bifrons idus januarius egit,
Decidit. Unde, precor, parce, Deus, famulo.

EPITAPHIUM SEVINI EPISCOPI. (Obiit an. 995.)

Hic humilis tumulus, merito cunctis venerandus,
Sevini membra continet egregia.
Angelicam cujus felix animam paradus
Pastorum sancto possidet in numero.
Qui mitis sanctæ pro religionis honore
Hæc in sede sedens multa tulit patiens (37);
Jamque senex factus migravit in astra locandus.
Cui parcat, pelimus, cunctipotens Dominus.

EPITAPHIUM RAINARDI (38) ABBATIS.

B Gemma patrum, nec non diadema nitens monacho-
[rum

Hoc tegitur tumulo funeris officio.
Cujus erat nomen Rainardus, mente benignus,
Dulce decus monachis extitit et famulis.
Quo melior pietate viget per sæcula nemo,
Nobilis in membris, nobilior meritis.
Vivere post mortem cui concedat sine fine
Cunctipotens Dominus semper ubique pius.

EPITAPHIUM DOMINI LUDOVICI COMITIS ET MONACHI.

Regali de stirpe satus, tumulatus habetur,
Consulis officio functus mundo Ludovicus,
Quem genuit nobis monachum Alamannia gratis (39).

Mabillonius. in Annal. Bened. ad an 995.

(38) In marg. antiqua manu: *Hic Sevini archiepiscopi fuit ex sorore nepos.* Monasterium autem cui præfuit, fuit sancti Petri Vivi Senonensis, ut recentiore manu scribitur in margine. Obiit ann. 1015.

(39) De hoc Ludovico comite Alamannorum, et deinde monacho Senonensi, Mabill. op. cit. ad annum 1015, qui fuit Ludovici extremus.